

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 245/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 68/2023 z 11. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 68/2023 z 11. septembra 2024. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/68/2021 z 19. mája 2022.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom sp. zn. 5T/81/2020 z 28. júna 2021 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov nepodmienečne, ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov a sťažovateľovi zároveň uložil povinnosť zaplatiť poškodenému náhradu škody. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom z 19. mája 2022 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste a vo výroku o uloženom ochrannom opatrení a sám rozhodol tak, že sťažovateľovi uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov nepodmienečne a ochranný dohľad v trvaní jedného roka. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ

dovolanie [z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti po prezentovaní výhrad k predmetnému rozsudku krajského súdu, ktorým podľa názoru sťažovateľa bolo porušené jeho právo na obhajobu (z dôvodu, že krajský súd nevykonal sťažovateľom navrhovaný dôkaz, ako aj z dôvodu sťažovateľom tvrdeného nesúladu právnych záverov okresného súdu a krajského súdu so skutkovými zisteniami), vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu len vo všeobecnosti uvádza, že „vyššie uvedené pochybenia nenapravil ani dovolací súd“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

6. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd na tomto mieste v prvom rade poukazuje na to, že jednou zo základných zákonných náležitostí ústavnej sťažnosti (a to obzvlášť v prípade, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ako to je aj v prípade sťažovateľa, pozn.) je, že ústavná sťažnosť musí o. i. obsahovať aj relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Z uvedeného vyplýva, že v ústavnej sťažnosti je nevyhnutné uviesť konkrétne dôvody, resp. náležité konkrétne odôvodnenie toho, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie označených práv spočívať. Inak povedané, z požiadavky relevantného ústavnoprávneho odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že v ústavnej sťažnosti je potrebné konkrétne reagovať na konkrétnu argumentáciu obsiahnutú v odôvodnení napádaného rozhodnutia, resp. je potrebné relevantne rozporovať konkrétne závery, ku ktorým sa dospelo v odôvodnení napádaného rozhodnutia (II. ÚS 225/2024, II. ÚS 150/2025).

7. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že konanie o ústavnej sťažnosti nemá charakter nesporného konania a nie je ovládané vyhľadávacou zásadou, ale striktnou prejednávacou zásadou, v dôsledku čoho ústavný súd sám iniciatívne neprehodnocuje arbitrárnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ale postupuje výlučne na podklade obsahového návrhu (námietok v ňom obsiahnutých) na začatie konania, ktorý je mu predložený sťažovateľom, ktorý musí byť zastúpený právnym zástupcom (IV. ÚS 452/2024, II. ÚS 150/2025).

8. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje uvedenie akýchkoľvek konkrétnych dôvodov, resp. náležité konkrétne odôvodnenie toho, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu spočívať. Sťažovateľ totiž v ústavnej sťažnosti uplatňuje námietky iba proti záverom krajského súdu, pričom vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu len v rovine úplne všeobecnej argumentácie uvádza, že „vyššie uvedené pochybenia nenapravil ani dovolací súd“. Sťažovateľ teda v ústavnej sťažnosti vôbec nereaguje na konkrétnu podrobnú argumentáciu najvyššieho súdu obsiahnutú v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, resp. sťažovateľ vôbec nerozporuje konkrétne závery, ku ktorým najvyšší súd, reagujúc na dovolacie námietky sťažovateľa, dospel v odôvodnení napadnutého uznesenia. V ústavnej sťažnosti sťažovateľa tak absentuje akýkoľvek argumentačný podklad vo vzťahu k dôvodom uvedeným v napadnutom uznesení najvyššieho súdu, ktorý by ústavnému súdu umožňoval správnosť záverov najvyššieho súdu preskúmať (m. m. II. ÚS 150/2025).

9. Ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, tak nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

10. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku jeho ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

11. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu